

בתי המשפט

005588/05 תק		בית משפט לתביעות קטנות ת"א	
04/09/2005	תאריך:	שופט: שרעבי אריה	בפני:

התובע**1. חסון שלומי****בעניין:****2. עמית שני**

נגד

הנתבע**חב' איסתא**

נגד

TICKET SHOP - חב' טיקט שופ

צד ג'

פסק דין

שני צעירים, חובבי כדורגל אירופאי, חשקה נפשם, לראשונה בחייהם, לצפות במשחק כדורגל בין שתי קבוצות צמרת אירופאיות- צ'ילסי נגד ברצלונה, שהתקיים בברצלונה שבספרד ביום 23.2.05. חלומם היה לחוות בצוותא חדא את חווית המשחק ולצורך מימוש חלומם רכשו התובעים שבפני מן הנתבעת, חב' איסתא ליינס, חברת הנסיעות של הסטודנטים בישראל בע"מ (להלן: "הנתבעת") "חבילת ספורט" שכללה, בין היתר, לינה בבית מלון, טיסות הלוך חזור מישראל לברצלונה וגולת הכותרת, כמובן, של החבילה – משחק הכדורגל שעמד במרכזו של תכנית הנסיעה של התובעים.

התובעים שלשלו לידי הנתבעת 5,500 ₪ כל אחד, טיבין ותקילין תמורת החבילה. עניינה של התביעה שהגישו התובעים כנגד הנתבעת מתמקד בעיקר במספר מרכיבים שונים, אשר למעשה שלובים ואחוזים "זה בזה": מחיר הכרטיס ששילמו עבור הצפייה במשחק היה מופקע. השניים נדרשו על ידי הנתבעת לשלם 250 יורו עבור כל כרטיס, בעוד המחיר הנקוב בכרטיס עמד על 117 יורו בלבד. דרישתם של התובעים (חברים טובים המה), שאושרה על ידי הנתבעת, הייתה לשבת במקומות צמודים במגרש הכדורגל ובמיקום נאות, כך שיוכלו לצפות ולחוות יחדיו את המתרחש על משטח הדשא במגרש בברצלונה. מה רבה הייתה אכזבתם של השניים כאשר התברר להם כשעתיים לפני המשחק, כי הכרטיסים שקיבלו הם נפרדים. כל אחד מהם ישב לבדו, ללא קשר עין עם רעהו. יצוין, כי התובעים קיבלו הכרטיסים למשחק רק כשעתיים לפני שהחל, כך שלא ידעו- ולא יכלו לדעת- לא רק את המחיר האמיתי הנקוב בכרטיס, אלא גם שמיקומם במגרש נפרד ומיקום ישיבתו של כל אחד מהם בתוך המגרש היה לא ראוי, מנקודת מבטם.

לטענת התובעים, אילו ידעו מראש כי המחיר שהם משלמים לנתבעת עבור כרטיס כניסה למשחק הכדורגל הינו יותר מכפול ממחירו האמיתי, ואילו ידעו כי הבטחות הנתבעת לארגן להם מקומות ישיבה צמודים היו בבחינת הבטחות, שאין מאחוריהן ולא כלום, היו מעדיפים לצפות במשחק מעל המרקע בביתם ולא להוציא מכיסם אלפי שקלים על "חבילת ספורט", אשר בבסיסה עמד, מבחינתם, משחק הכדורגל.

על כן, הגישו התובעים את תביעתם לפצותם בסכום של 8,000 ₪, בשים לב לסכום האסטרונומי, לטענתם, שגבתה מהם הנתבעת עבור כל כרטיס ומפח הנפש שהיה מנת חלקם בשל ישיבתם הנפרדת באצטדיון ההומה וגועש באנשים שלא מוכרים להם.

הנתבעת מבקשת לדחות את טענות התובעים. באשר למחיר הכרטיס, אותו הם נדרשו לשלם, מציינת הנתבעת בסעי' 4 לכתב ההגנה, כי הנתבעת איננה "עובדת בחינם" וברור כי היא חברה למטרות רווח אשר אינה מבטיחה לעבוד בחינם "בלי עמלות". הווה אומר, הנתבעת אמורה וצריכה להרוויח ממכירת הכרטיסים שדאגה להנפיק באמצעות צד ג', מחברת "טיקט שופ" (להלן: "צד ג'"). דא עקא, שהנתבעת לא טרחה, כמובן, לציין בפני התובעים שמחיר הכרטיסים שהם נדרשו לשלם לה בסך 250 יורו (למעלה מ- 1,300 ₪) לכרטיס, מורכב, למעשה, ממחיר הכרטיס העומד על 117 יורו בלבד, כאשר היתרה – 133 יורו, מתחלקת בין הנתבעת לבין צד ג'. אכן, עמלה ראויה ואף יותר מכך גזרו הנתבעת וצד ג' מכיסם של שני התובעים.

שמעתי כי צד ג' גזר "קופון" על מחיר הכרטיס בסך כ- 100 יורו וכי הנתבעת החרתה החזיקה אחריו וגזרה "קופון" לא מבוטל של 35 יורו.

לטענת הנתבעת, אילו היו התובעים מגיעים לאיצטדיון בברצלונה מספר ימים לפני תחילת מכירת הכרטיסים והיו מצטרפים לעיר האוהלים מחוץ לאיצטדיון הייתה להם אפשרות לרכוש הכרטיסים במחיר הנקוב עליהם. טענה זו מוטב היה לה שלא לצאת מפיה של הנתבעת. אין מחלוקת שהנתבעת ראויה הייתה לקבל עמלת תיווך עבור מכירת הכרטיסים לתובעים. השאלה דכאן אם שומה היה עליה להודיע לתובעים כי המחיר שהם נדרשים לשלם עבור הכרטיסים, הינו, לטעמי, לפחות, מחיר מופקע, וממה הוא מורכב. זאת, על מנת לאפשר לתובעים לשקול את "כדאיות העסקה" מבחינתם. אלא, שמידע חיוני זה "הוסתר" מעיני התובעים והנתבעת קבעה להם כעובדה מוגמרת כי מחיר הכרטיס הינו 250 יורו וכך התרשמו התובעים מדברי הנתבעת.

הנתבעת נאחזת כתמיכה לדרישתה לדחות את התביעה בנידון דידן באמור בהסכם שנחתם בין הצדדים, בפרק הדן ב"תוספת" (עמ' 3 להסכם), כי "מחיר הכרטיסים הנמסרים ללקוח ע"י 'איסתא' גבוה מהמחיר הרשמי הנקוב על גבי הכרטיסים לאירועים ונקבעים לפי ביקוש והיצע".

המונח "גבוה מהמחיר הרשמי" כאמור לעיל, סובל מספר פרשנויות ואחת מהן – בכמה גבוה מחיר הכרטיס הנגבה מהלקוח לעומת המחיר הנקוב בכרטיס? האם אין זו חובת הנתבעת להודיע לתובעים שהם משלמים עבור הכרטיס מחיר מופקע לעומת מחירו הנקוב?

הנתבעת הגישה כנגד צד ג' תביעה לשיפוי ופיצוי במידה ותחויב בסכומים כלשהם ע"י בית המשפט. אין מחלוקת שצד ג' הנפיקה את הכרטיסים למשחק באמצעות הספק המקומי בברצלונה, ומסירתם לידי התובעים. כאמור לעיל, צד ג' גבה "עמלה" בסך של כ-100 יורו מידי התובעים עבור כל כרטיס שהנפיק להם. עוד טענה הנתבעת בהודעת צד ג', כי הלה היה אחראי לאספקת כרטיסים במושבים צמודים לתובעים וכי עליו מוטלת האחריות לנזק שנגרם לתובעים בכך שנאלצו לצפות במשחק במושבים נפרדים הרחק אחד מן השני.

בסוגיה בה עסקינן, קרי: על מי מוטלת האחריות להספקת כרטיסים במושבים צמודים, נפלו חילוקי דעות בין הנתבעת לבין צד ג'.

בטיעוניו לפניי, טען נציג צד ג' כי הנתבעת לא עמדה על כך שהתובעים ישבו במושבים צמודים ולראיה הציג את נספח ג' (1) המכיל את הודעות הדוא"ל שהוחלף בין צד ג' לנציג הנתבעת. עמדה זו של צד ג' עומדת בניגוד לטענתה של הנתבעת (ראה בעמ' 1 שורה אחרונה לפרוטוקול).

בהקשר זה אני מפנה לעדות של נציג הנתבעת, אשר השיב לשאלות בית המשפט כי הנתבעת ביקשה כרטיסים צמודים עבור התובעים, אך זה לא מופיע במסמך שהוצג על ידי נציג צד ג'. טענתו של נציג הנתבעת כי "אנחנו עובדים עם צד ג' המון שנים ותמיד קיבלנו כרטיסים צמודים ממנה... לנו תמיד היו בעיות בנוגע לאירועים כאלה עם צד ג'" רק מחזקת את סברתי כי הנתבעת התרשלה במקרה דנן לדרוש ולקבל עבור התובעים - כפי שהתחייבה בפניהם - צמד כרטיסים למושבים צמודים.

מעבר לאמור לעיל, טענו התובעים כי גם מיקום המושבים שלהם פגע בהנאתם מן המשחק, שכן הם לא ישבו לאורך המשחק, אלא ליד "הקרן" (עמ' 2 למעלה בפרוטוקול).

לטענת הנתבעת בקשר לגרסת התובעים בעניין זה, היא ביקשה מצד ג' כרטיסים מאחורי השער, ביחד עבור שני התובעים - "משם כבר אין לי אחריות"

פועל יוצא מן האמור לעיל, כי התובעים שילמו במיטב כספם במטרה לצפות במשחק הכדורגל בברצלונה ויצאו ניזוקים במחיר המופקע ששילמו בפועל עבור כל כרטיס, הן בעובדה כי הושבו במקומות נפרדים ומרוחקים זה מזה, והן באשר למיקום ישיבתם בתוך המגרש בפינת המגרש ולא במרכזו או לאורכו. הנני מקבל כמהימנה ואמינה את גרסת התובעים כי בעטיים של מחדלי הנתבעת, עימה היה להם הסכם בכתב ובע"פ, נפגמה באופן ממשי הנאתם מ"חבילת הספורט" שרכשו אצל הנתבעת. בהתחשב במטרת הנסיעה של התובעים לברצלונה, נראה לי כי אכן סבלו הם ממפח נפש ואכזבה רבתי בשל מחדליה של הנתבעת. הנתבעת לא יכולה לרחוץ בניקיון כפיה על דרך פנייה לצד ג', אם נעשתה פניה כזו בכלל, להסדיר לתובעים מושבים צמודים במגרש ומיקום נאות שממנו יוכלו להינות בעת צפייתם במשחק, כפי שכך קיוו. אני סבור שהנתבעת אחראית, כמי ששיווקה את "חבילת הספורט" לתובעים ומחדליה אלה וניסיונה לגולל את האשמה על צד ג' לא יצלח בעיניי. לצד ג' הסכם פנימי עם הנתבעת, שלפיו הוא גובה עבור כל כרטיס, שהלקוח משלם עבורו 250 יורו, עמלה בסך של כ- 100 יורו. התובעים לא ידעו ולא היו צריכים לדעת את הנוהלים הפנימיים שבין הנתבעת לבין צד ג', הא כיצד כל אחד גורף לכיסו על חשבון הלקוח סכומי עתק. לפי כך, אני רואה בנתבעת כמי שעליה לשאת בתשלום הפיצוי המגיע והמתחייב במקרה דנן.

סיכומם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לכל הראיות והטענות שהועלו בפניי, לרבות התרשמותי השלילית ממהימנות טיעוניו של נציג הנתבעת, כפי שהדבר משתקף הן בפרוטוקול הדיון והן בטענות שנטענו בכתב ההגנה-אני מחליט לחייב את הנתבעת לשלם פיצוי בסך של 2,000 ₪ לכל אחד מהתובעים. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה 9.6.05 ועד ליום התשלום המלא בפועל. כמו כן, אני מחייב את הנתבעת בתשלום הוצאות משפט לכל אחד מהתובעים בסך של 350 ₪; וכן הוצאות משפט לצד ג' בסך 250 ₪. סכומים אלה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום בפועל. אני קובע שעל הנתבעת לשאת בתשלום זה לבדה, וממילא דוחה את תביעת צד ג' שהגישה נגדה.

את סכום הפיצוי קבעתי לאחר ששיוויתי לנגד עיניי את מרכזיותו של המשחק, שעמד ביסוד הזמנת "חבילת הספורט" ע"י התובעים, הפרת ההסכם שנערך בינה לבין התובעים ואת עוגמת הנפש הרבה שגרמה הפרה זו לתכלית ולמטרת נסיעתם של התובעים, אשר לה ציפו וייחלו במשך כחודשיים ואשר יצאו, כאמור, מאוכזבים וחפויי ראש.

בפרשה כגון דא נאמר בפרפרזה – "החלום ושברו".

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

הגשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום מהיום.

ניתן היום ל' באב, תשס"ה (4 בספטמבר 2005) במעמד הצדדים.

שרעבי אריה, שופט